

Formanden:

Tak til socialministeren. Så er det fru Mette Frederiksen som ordfører i anden runde.

Mette Frederiksen (S):

Jeg tager ordet, fordi jeg synes, det var en fuldstændig unødvendig og også meget arrogant slutreplik, som socialministeren havde til den diskussion, vi havde om forløbet her.

Selvfølgelig er Socialdemokratiet på Christiansborg for at opnå politiske resultater. Det er derfor, hvert eneste politiske parti er repræsenteret her. Det er selvfølgelig det, der bærer den enkelte parlamentarikers politiske arbejde.

Vi har i Danmark haft en lang, solid og stolt tradition for brede forlig, brede aftaler, især hvad angår de store områder, der har særlig betydning for vores samfund, eksempelvis en finanslov. Det er en tradition, der er blevet brudt de seneste 4 år. Vi har igennem årtier med skiftende regeringer kunnet samarbejde, kunne indgå brede politiske forlig, kunnet tage hensyn til hinandens mærkesager, indgå fornuftige kompromiser og finde bæredygtige løsninger for vores samfund.

De seneste 4 år har der været en helt anden situation i det danske Folketing. Vi har aldrig nogen sinde før i nyere dansk politisk historie oplevet en regering, der i så høj grad læner sig op ad kun et enkelt parti, når der skal vedtages vigtige politiske beslutninger.

Lad mig her nævne beslutningen om, at Danmark skal gå i krig i Irak. Lad mig her nævne beslutningen om en kommunalreform. Lad mig her nævne en række større finanspolitiske aftaler. Det er jo en situation, vi som parti bliver nødt til at forholde os til. Det betyder ikke, at vi er enige i den prioritering. Vi mener faktisk, at især på det socialpolitiske område fortjener danskerne og ikke mindst de danskere, der lever mest udsat i det her samfund, at vi er mange partier, der bakker op om de aftaler og den politik, der skal føres.

Jeg vil gerne have lov til at fastholde, at når det i år ikke er lykkedes at få en bred politisk aftale om landets førtidspensionister og de økonomiske vilkår, der skal gælde for dem, er det ikke, fordi der ikke har været flere politiske partier i Folketinget end de tre partier, der står bag finanslovaftalen, der har ønsket det. Vi er faktisk en række partier, der meget direkte og meget konkret har peget på, hvordan man kunne skabe en bedre økonomisk løsning for en række af vores førtidspensionister i Danmark, men regerin-

gen og Dansk Folkeparti har ikke ønsket at indgå en bred aftale.

I den forbindelse må jeg fastholde, at det er da ikke først og fremmest et problem for hverken enkelte politikere eller enkelte politiske partier. Det er da et problem for vores førtidspensionister. Det er da et problem for de tusindvis af danskere, der kunne have fået en bedre hverdag, kunne have fået et bedre økonomisk fundament for deres hverdag, såfremt det netop ikke var gået op i spillet på Christiansborg, hvor vi havde fundet hinanden i et gensidigt ønske om at skabe nogle bæredygtige, gode politiske løsninger.

Lad mig derfor slutte med at sige: Nej, det er aldrig et problem for et politisk parti, at der er et flertal af partier, der bruger magtens arrogance til at vedtage forslag med snævre flertal, men det er et problem for vores samfund, at der lige nu ikke er større respekt for folkestyret og for det brede samarbejde i Danmark.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg vil bare ganske kort spørge: Stemmer Socialdemokraterne for det forslag, der ligger her?

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg har allerede under min ordførertale og senere i en replik til ministeren tilkendegivet, at ja, det gør vi, fordi vi mener, at det er et skridt i den rigtige retning. Men det ændrer jo ikke det grundlæggende, nemlig at hvis der havde været et politisk ønske og vilje til det, havde vi i år kunnet skabe en bredere finanspolitisk aftale for vores førtidspensionister – en løsning, der havde omfattet flere personer, og som kunne have rakt længere ud i fremtiden end den meget lille aftale, som nu er indgået af et snævert flertal i Folketinget.

Kl. 11.15

Derfor vil jeg igen gerne understrege: Ja, vi stemmer for forslaget, fordi vi synes, det er et skridt i den rigtige retning, men hvis man mener noget med det samarbejdende folkestyre, skal man selvfølgelig som regering søge at få så brede politiske flertal for sine forslag som overhovedet muligt, og det mener vi ikke er sket i denne sag.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er ikke, fordi jeg skal komme med mange kommentarer, for jeg forstår godt fru Mette Fre-